

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

☞ Abdurrahim Karakoç ☞ Tacettin Şimşek ☞ Kadir Köse ☞ Nurgöl Kaynar Yüce
☞ M. Nihat Malkoç ☞ Hacı Musa Tuncer ☞ Halit Yıldırım ☞ Erol Koca
☞ Haşim Kalender ☞ Mehmet Pektaş ☞ Leyla Yıldırım (Leylican)
☞ Mehmet Baş ☞ Halil Manuş ☞ Mehmet Aluç ☞ Salman Kapanoğlu
☞ Zekeriya akabey ☞ Osman Gazi Tura

51. Sayı Mayıs 2022

Şaka Değilmiş

Neden inanmıyorsunuz? Vallahi billahi hepsini şaka sandım. Beni burada boşuna tutuyorsunuz. İsterseniz olayları en başından anlatayım. Dinleyin, hak vereceksiniz. Survivor'da son haftalara yaklaştıkça hepimizin gerginliği artmıştı. Bir taraftan açlık, bir taraftan ada koşulları, diğer taraftan kazanma hırısı... Ülkemize, ailemize, sevdiklerimize ve modern hayata duyduğumuz özlem de cabası...

Televizyondan siz de izlemişsiniz belki son ödül oyununu kaybettik. Yarışlardaki performansım çok iyiydi aslında. Ne olduysa atışlarda oldu. Takım arkadaşlarım "Ersan, Ersan!" diye bağırırken açlıktan olsa gerek gözüm karardı, bir türlü önümdeki kutuları vuramadım. Ödül de öyle pirinç, patates falan değildi. Kazanan takım özel jetle New York'a konsere gidecekti. Yarışmayı Ünlüler kazanınca kabak benim başıma patladı. Kendi adamızda epeyce tartıştık, az daha Caner ve Merve'yle birbirimize girecektik. Gönüllerin beni adadan göndermek isteyeceklerine artık adım gibi emindim. Ne yapıp edip dokunulmazlığı kazanmalıydık.

Biz, Ünlüler adaya yorgun gelir diye beklerken hepsi de yemiş içmiş, ıslıl ıslıl gözlerle geldi. Karınları tok, sırtları pek olunca maalesef dokunulmazlığı da kaybettik. Tahmin ettiğim gibi konseyde adaya veda eden isim ben oldum. Neyse ki kabataslak yaptığım hesaba göre o zamana kadar kazandığım para sıfır otomobil ve oturduğum evi almama yetiyordu. Zaten ben de bu hayalle yola çıkmıştım. Çok da üzölmeye gerek yoktu.

Ülkeme döndüğümde ailem beni bekliyordu. Havaalanında insanların birbirlerine beni gösterdiklerini gördüm. Diyaloglar kulaklarımı okşuyordu.

"Baksana şu Survivor Ersan değil mi?"

"Aa bak şurda kim var? Survivor Ersan."

"Ersan'a bakın."

"Resim çekilmemize izin verir mi acaba?"

Bir anda etrafım kalabalıklaştı. Bayağı bayağı meşhur olmuşum ben haberim yokmuş. Kimisi hakkımın yendiğini düşünüyordu, kimisi bana destek mesajları attığını söylüyordu. Sevenlerimle resim çektire çektire havaalanından zor çıktım. O günü ailemin yanında geçirdikten sonra ertesi gün

babamın arabasını alıp kendi evime doğru hareket ettim. Yakıt ibresi kırmızıdaydı. İlk benzinliğe girdim. Pompacıya:

"Fulle" dedim. Pompacı önce bön bön yüzüme baktı. Söylediğimi anlamadı mı yoksa diye düşünürken.

"Aa Survivor Ersan! Kusura bakma abi, yani fulle deyince bir anda şey yaptım. Pek fulle diyen olmuyor da. Yoksa hemen tanırdım." diye bir şeyler geveledi. Sonra da:

"Hey koşun burda kim var? Survivor Ersan!" diye bağırdı.

Diğer pompacılar, market çalışanları, benzinlikte kim varsa etrafıma toplandı. Hatıra fotoğrafları çekirdik. Beni görenler telefonlarından canlı yayın açtılar. Depoyu fulleyip benzinlikten çıktım. Kırmızı ışıktaki durunca kredi kartı slipine baktım ki ne göreyim: 1300 TL. Hayda bu da nesi? Herhalde yanlışlık oldu diye düşünüp gerisin geri benzinliğe döndüm.

"Yakıt parasını fazla çekmişsiniz" deyince pompacı:

"Yok abi işte bak." deyip pompanın üzerindeki litre fiyatını gösterdi: 22,07.

Bu işe aklım sırrım ermedi. Ama benim gibi meşhur birisinin üç, beş yüz lirayı dert etmesi de yakışık almayacaktı. Uzatmadan, sanki ikna olmuş gibi hareket ettim. Dikiz aynasından benzinliğin totem tabelasına da baktım, aynı fiyat yazıyordu. Allah Allah! Biz Türkiye'den ayrıldığımızda mazot taş çatlasın 10 liraydı. Bunun üzerinde fazla durmadım. Nasıl olsa birazdan babamın Doblo'sundan kurtulup yeni bir araba alacaktım. Direksiyonu otomobil bayisine doğru kırdım.

Bayidekiler beni görür görmez boynuma sarıldılar. Telefonlar çıkarıldı; resimler, videolar çekildi. Sonunda patronun odasına geçebildik. Meyveler, çerezler, içecekler gırla... Bir saat kadar Survivor hakkında konuştuktan sonra sadede gelebildik.

"Araba" dedim.

"Emret hepsi senin." dediler.

Patronla birlikte almak istediğim arabanın başına geçtik. Beni koltuğa oturtup birkaç poz da burada çektiler.

"Fiyat?" dedim.

“Hiç önemli değil.” dediler. Israr ettim.

“Sana bir milyona bırakırız.” dediler.

“Ne?” diye bağırdım, avazım çıktığı kadar.

Patronun yakasına yapışmışım farkında değilim.

“Ulan bu araba 500.000 bile değildi.”

Patron, yakasını benden kurtarıp önündeki kataloğu açtı. Beğendiğim arabanın fiyatını katalogdan da gösterdi:

“Ersan Bey, bizlik bir şey yok. Her şeyin fiyatı ucu.” dedi.

Tam o sırada benim jeton düştü. Önce benzin, şimdi de araba... Tabii ya... Ben bunu neden düşünemedim? Şaka bu! Kamera şakası! Hem de Mustafa Karadeniz’in şakası... Böyle bir şeyi yapsa yapsa o yapar. Baksana katalog bile bastırılmış beni kandırmak için. Hatta pompadaki, tabeladaki rakamları bile değiştirmiş. Ben başladım kahkaha atmaya. Ama nasıl gülüyorum, nasıl gülüyorum!

Gülmekten karnıma ağrılar girdi, gözlerimden yaşlar aktı. Öyle oyuncular bulmuşlar; adamlar hiç mi bozuntuya vermez, hiç mi gülümsemez? Hele şu patron sanki kırk yıldır otomobil bayisi... Sekreterler analarından sekreter doğmuş. Satış müdürü desen on numara. Bravo yani!

Kendimi biraz toparladım. Etrafta kameraları bulmak için dört dönüyorum. Bu kadar usta oyuncuyu bir araya getiren adam, kameraları da iğnenin deliğine sokmuştur elbette. Bir bakmayla bulunur mu? Kameraları kendi çabamla bulmaktan ümidi kesince yangın tüplerinden birini elime aldım. Şu Mustafa kameralarla birlikte piyasaya çıkınca ben de basacağım üstüne köpüğü.

“Nerde?” dedim patrona.

Patron, hareketlerime hiçbir anlam verememiş benziyordu.

“Ne nerde?” dedi.

“Kameralar?” dedim.

Çalışanlar birbirilerine bakiştılar.

Patron:

“Güvenlik kamerası mı?” dedi şaşkın şaşkın.

Nasıl aklıma gelmedi. Demek ki kameraları güvenlik kameralarının içine gizlediler. Belki güvenlik kameralarını televizyon kameraları ile değiştirdiler. Belki de bütün çekimi doğal olsun diye güvenlik kameraları ile yaptılar. Bu Mustafa’dan her şey beklenir.

Yangın söndürme tüpünü atıp kameralara karşı iki elimi çılgınca sallamaya başladım.

“Mustafa oğlum patladın! Yer miyim ben be!” diye bağıryorum.

Hızımı alamayınca tekrar yangın tüpünü kapıp her tarafa püskürtmeye başladım. Çalışanlar beni güçlkle tuttular. Kendi aralarında:

“Adada psikolojisi bozuldu galiba. Kolonya getirin, su getirin.” diye konuştuklarını duyuyordum.

Beni tekrar patronun odasına götürüp yüzüme gözüme kolonya sürdüler. Klimayı falan açıp ortamı serinlettiler. Sakinleşmişim.

“Tebrik ederim, gerçekten çok iyiydiniz. Az daha inanıyordum. Mustafa Karadeniz gelsin artık.” dedim.

Patron:

“Ersan Bey, hiçbir şey anlamıyorum. Ne demek istiyorsunuz?” dedi.

Bu Mustafa Karadeniz’in en sinir bozucu yanı da şakayı insanı çıldırtıncaya kadar devam ettirmesi. Tadında bırak değil mi? Yok, illa dayak yiyinceye kadar sürdürecektir. Patrona yine kibar bir dille:

“Bakın, şakanız patladı. Devam etmenin bir anlamı yok. Çağırın kameraları, olayı tatlıya bağlayalım.” dedim.

Patron, gayet ciddi görünüyordu:

“Ne şakası Ersan Bey!”

Kafam attı. Adada zaten sinirlerim iyice yıpranmıştı, çabuk öfkeleniyordum. Atladım patronun üstüne, yer misin yemez misin? Çalışanlar yetişme adamı parçalayacaktım. Bağıra çağıra çıktım, dışarı. Ne yapalım oraları da biplesinler artık. Onu da mı ben düşüneceğim?

Emlakçıya gidip şu ev işini halletmeye karar verdim. Emlakçı ben adaya gitmeden ev sahibinin ağzını aramıştı. Adam 300.000’e razıydı. Zaten altı üstü 1+1, 60 metrekare bir ev. Hatta evcik. 5 yıldır oturuyor olmasam almayı düşünmezdim belki. Mahalleye, komşulara alıştığım için bu evi satın almayı çok istiyordum.

Emlakçı Mert beni camdan görmüş, dışarı koştu. Az çok muhabbetimiz vardı. Kucaklaştık.

Havadan sudan biraz sohbet ettikten sonra:

“Mert, Salih amcayla konuş, şu evin tapusunu alalım artık.” dedim.

Emlakçı:

“Tabii kardeşim. Güncel fiyatı biliyor musun?” dedi.

“Kaçmış?” dedim.

“1.950.000” demesin mi?

Tam su içiyordum, Mert'in üstüne doğru ağzımdaki suyu püskürttüm. Bastım kahkahayı.

"Bir de kira mevzuvar. Adaya gidince sana ulaşamadık. Yılbaşından itibaren kiran 5.000 TL oldu. Eğer evi almayacaksan Salih amca birikmiş kirayı istiyor."

Ben gülmekten yerlere yatıyordum. Duyduklarımı tekrar etmeye çalıştıkça daha da gülesim geliyordu.

"Ne dedin, ne dedin? Bir mil... Bir... Bir milyon... Bir... Dokuz yüz... Dokuz... Doksan beş... Beş bin kira... Bir daha söyle bir daha. Çok komik. Allah aşkına!"

Mert, beni yerden kaldırmaya çalışırken rakamları tekrar ediyordu.

"Satın alacaksan 1.950.000, oturacaksan aylık 5.000. Şu piyasada normal."

Nasıl da rol yapıyor namussuz! Adamı tanımasam inanacağım. Ensesine bir tokat patlattım. Yere yüzüstü kapaklandı. Yattığı yerden hâlâ söyleniyor.

"Napiyorsun Ersan?"

"Seni gidi işbirlikçi seni! Nerde lan kameralar?" dedim.

"İssız adada delirdin galiba" dedi.

Kulağının dibine eğilip:

"Evet delirdim!" diye bağırdım.

Sonra da ofisin içinde koşturup kamera aradım. Elime geçirdiğim süpürgeyle yukarıdaki güvenli kamerasına vurmaya başladım. Mert, yattığı yerden kalkıp tuttu beni. Elimden süpürgeyi zor aldı. Anlaşılan bunlar ne olursa olsun şakayı sürdürmek için tembihlenmişti. Madem öyle ben de onlarla oynayacaktım.

"Bana bak Mert. Salih amcaya söyle evine istediği 1,950,000 az. Ben 2.500.000 veriyorum. Sana da komisyon olarak 500.000 vereceğim. Derhal işlemlere başla."

Mert, elinde süpürge ile alık alık bakıyordu.

"Ciddi misin?" dedi.

"Ne sandın oğlum!" dedim.

Kapıdan çıkacakken aklıma geldi, arkamı dönüp güvenlik kamerasına doğru orta parmağı uzattım. Montajcıya biraz iş çıksın. Parmaklı kısma bir makas atıversin artık.

Yaşadıklarımı düşündükçe gülme krizine giriyordum. Yol boyu trafiğe odaklanamadım. Bu şakanın evimde son bulacağını düşünüyordum. Kapıyı bir açacağım, karşısında kameralar ve Mustafa Karadeniz. Şaka!

Biraz daha beklesinler. Eve geçmeden önce alışveriş yapayım. Evde içecek su bile yok. Doğruca markete girdim.

Olur da bu kadar olur! Adamlar o kadar iyi kurgulamışlar ki şakayı, inanamazsınız. Market çalışanlarının yerine profesyonel oyuncular yerleştirmişler. Bütün ürünlerin etiketlerini değiştirmişler. Etiketlerin üzerine ben Türkiye'den ayrılmadan önceki fiyatların üçer katını yazmışlar. 17-18 liralık bir litre yağ olmuş 45-50 lira. Un 15, pirinç 30, markana bile 10-15 lira. Bisküvi yahu bildiğin bisküvi; 8-10 lira. Ben fiyatları okudukça kahkahalarla gülüyorum.

İnsanlar benimle fotoğraf çektmek istiyor ama ben dik durup bir poz veremiyorum. Kendimi tam tutacağım bir gülme geliyor. Haykır haykır gülüyorum. Çay 50, şeker, 20, tuvalet kâğıdı 120. Allah'ım sana geliyorum!

Kasap reyonuna geçtim, kıyma 110, kuşbaşı 160, tavuk 45. Gülmekten yerlerde sürüne sürüne manav reyonuna vardım. Buradaki fiyatları görünce daha fazla dayanamadım. Domates 35, biber 45, salatalık 25. Raflarda ne var ne yok havalara saçtım. Hızımı alamadım, koynuma doldurduğum domatesleri marketin içinde koşturup kameralara fırlattım. Ben önde market çalışanları arkada birkaç tur attıktan sonra üstüme çullandılar. Adada kafayı bozdu diyerek akıl hastanesine getirdiler beni.

Kafayı falan bozduğum yok Doktor Bey. İnanın bana. Vallahi billahi ben hepsini şaka sandım. Bırakın beni gideyim.